

at overordnede hensyn kan tilgodeses, herunder også hensynet til at opretholde en rimelig kvalitet i planlægningen. Flertallet har derfor ikke kunnet tilslutte sig ønskerne fra Kommunernes Landsforening og Københavns kommune om en begrænsning af disse naturlige og nødvendige korrektiver til en decentralisering.

Flertallet finder imidlertid også anledning til i denne forbindelse at fremhæve lokalplanlægningens „politiske“ karakter. Der findes kun sjældent, om overhovedet nogen sinde, én „rigtig“ løsning på de spørgsmål, der melder sig under planlægningen. Valget mellem de foreliggende muligheder er en „politisk“ beslutning, der som helt overvejende regel bør træffes lokalt. Det ville øge det enkelte menneskes følelse af fremmedgørelse, hvis en sådan beslutning reelt skulle træffes centralt.

Udvalget har derfor også med tilfredshed bemærket den videregående decentralisering til de berørte beboere selv, som har fundet udtryk i § 18, stk. 1, nr. 13, og § 47, stk. 3, sidste pkt. Efter den førstnævnte bestemmelse kan det overlades en grundejerforening inden for et nyetableret haveboligområde (parcelhuse, rækkehuse m. v.), sommerhusområde eller erhvervsområde at træffe konkrete beslutninger om fællesarealer og fællesanlæg inden for de rammer, lokalplanen har fastlagt. Efter den sidstnævnte bestemmelse kan en grundejer- eller beboerforening få overladt kommunalbestyrelsens kompetence til at give mindre betydende dispensationer fra de tilvejebragte detailplaner. De omhandlede bestemmelser gør det muligt, at beboerne i et område får en direkte og afgørende indflydelse på forhold af betydning for nærmiljøet.

Amtsrådets/hovedstadsrådets opgaver i forbindelse med den kommunale planlægning fremgår af lovforslagets § 8, § 14, stk. 2, og § 25. Flertallet finder det ønskeligt at fremhæve, at amtsrådets funktioner efter § 25 vedrørende kommunernes lokalplanlægning først og fremmest skal tilgodeses, at regionplanlægningen og kommuneplanen overholdes. Da amtsrådet således ikke forudsættes at foretage nogen detailvurdering af lokalplanernes kvalitet, vil amtsrådets administrative indsats under behandlingen af lokalplanforslag blive af begrænset omfang.

Et mindretal (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) udtaler følgende: Fremskridtspartiet er stadig af den mening, at amtsrådene, efter indførelsen af storkommunerne, nærmest er en art beskæftigelses-terapi for offentligt ansatte. Når fremskridtspartiet ikke i forbindelse med dette lovforslag stiller ændringsforslag om, at amtsrådenes kompetence overføres til miljøministeren, skyldes dette alene, at nedlæggelsen af amtsrådene vil kræve en særskilt lovgivning, som vi mener at der i øjeblikket ikke findes et flertal for i folketinget.

Et andet væsentligt led i den decentralisering, lovforslaget medfører, udgøres af bestemmelserne om dispensation og klage i §§ 47 og 48.

Flertallet kan tilslutte sig, at der stiles mod en øget dispensationskompetence for kommunalbestyrelserne i forhold til den i dag gældende. Flertallet skal imidlertid fremhæve, at loven bl.a. tilsigter, at der som regel skal ligge en nærmere planlægning til grund for nye udstykninger og ny bebyggelse. Det følger heraf, at mere end uvæsentlige dispensationer i henhold til § 47, stk. 2, kun undtagelsesvis bør meddeles, idet der i stedet normalt bør tilvejebringes en lokalplan under den offentliggørelsesprocedure, som loven fastlægger, jfr. også ændringsforslag nr. 39.

Flertallet kan endvidere tilslutte sig de foreslåede regler om klage. Hovedindholdet af disse regler er, at de skønsmæssige elementer i en af kommunalbestyrelsen truffet afgørelse efter loven ikke kan indbringes for nogen anden myndighed til efterprøvelse, hvorimod retlige spørgsmål kan påklages til miljøministeren.

Flertallet kan således tiltræde, at skønsmæssige beslutninger undrages muligheden for en efterprøvelse, for så vidt angår beslutningens materielle indhold. Det gælder ikke alene de enkelte bestemmelser i lokalplanerne, men også andre skønsmæssige beslutninger, som loven hjemler, idet sådanne beslutninger ligesom indholdet af en lokalplan fortrinsvis er af „politisk“ karakter. Uden denne begrænsning i forhold til den nugældende ubegrænsede klageadgang ville den tilsigtede decentralisering ikke kunne opnås, og reduktionen af miljøministeriets personaleforbrug ved administrationen af